

LES POTES DE LA TAULA

J.JUBERT

(Publicat a *EL PUNT*. Dijous 26 de juny de 2003, p. 20, Tribuna)

Fa força anys, un mestre –d’aquells que un té el mereixement de tenir i de perdre- va verbalitzar-me la següent metàfora: tenim dipositada la nostra vida i existència sobre la superfície, més o menys ample, d’una taula sostinguda per, almenys, tres potes: la pota de la relació amb **un mateix**, la pota de la relació amb la feina o **professió** que exercim, i la pota de la relació mantinguda amb el membre de **la parella** que convivim. La meua estabilitat, equilibri personal o benestar depenen - explicava el mestre - de la consistència, llargada i fixació d’aquestes potes. Quan una d’elles coixeja, està corcada o trencada o és absent, la superfície de la taula s’inclina, la meua existència rodola i he d’esmerçar-hi notables esforços per guardar un inestable i fatigós equilibri. Puc, certament, tenir dipositada la meua vida sobre una **taula d’una sola pota**, a condició que aquesta sigui molt forta i ampla, quasi tant com la de la superfície. I el mateix cal dir per una taula amb només **dos o tres potes**.

Amb els anys, a base de reparar i canviar potes, he après que hem d’esforçar-nos, i aconseguir-ho, per tenir la nostra vida dipositada sobre una taula, de superfície el suficient ample, sostinguda per, almenys, cinc fermes potes. Cinc i no tres, doncs cal ser previnguts, ja que, tard o d’hora, una o dues potes acabaran per fallar-nos i, amb elles, precipitar-nos pel pendent.

1ª pota: Aconseguir establir una bona relació amb un mateix. Aquesta és la pota bàsica. Habitualment i erròniament depenent en gran mesura de la llargada i solidesa de les altres potes, és la que amb més freqüència coixeja. És, també, la primera que cal restaurar, sense caure amb la temptació de posar-hi falques de paper. Fonamentada en l’autoestima i l’autoimatge, cal treballar-la, construir-la, conquerir-la i merèixer-la generalment amb ajut d’algú altre.

2ª pota. Que la meua professió sigui (passi a ser) la meua forma d’estar en el món No pas, només, un maleït i no joiós mitjà de guanyar-me, bé o malament, la vida. L’objectiu és fer coincidir professió o ofici i afecció o vocació, treballar en una feina o ocupació que faria igualment encara que no em paguessin; millor dit: aconseguir que em paguin per fer allò que m’agrada i vull fer.

3ª pota. Aconseguir i mantenir una bona relació amb la persona amb qui es conviu. I si aquesta pota falla, assajar de restaurar-la (pacientment i amorosament, si és possible) o suprimir-la (aguantant-se recolzat gràcies a la fermesa de les altres potes). I canviar-la o substituir-la només si el recanvi és bo, sòlid, de suficient alçada i de provada qualitat.

4ta pota. Tenir una casa. En el ben entès, d'acord amb Margared MEAD, que una casa no és pas un lloc on estar, sinó un lloc on tornar (on desitjar tornar i estar-hi, sol i amb bona companyia). Si en arribar l'hora cerques excuses i en difereixes el retorn, no és a casa teva on et dirigeixes (per més propietari que en siguis); en aquesta cas: deixa-la o enderroca-la, busca i construeix de bell nou la teva quarta pota.

5a pota. Disposar (a estones) d'alguns, pocs, provisionals (si cal) i perillosos (si es dona el cas) amics. Ells faran que la normalitat, compartida de tant en tant, sigui més joiosa. Ells seran, també, la pota auxiliar més a ma i usada en cas de crisi.

És evident que quan més fermes i anivellades tinguem les potes d'aquesta taula, més estable es mantindrà el que sobre ella s'hi dipositi. La nostra estabilitat depèn d'aquesta bàsica infraestructura. Construir-la, fiançar-la, restaurar-la o canviar-ne algun dels seus elements, és la nostra responsabilitat, llibertat i tasca, abans de l'arribada del "*rigor mortis*". No en hi altra.

Anys més recents (és a dir: essent més entrat en anys), amb les mans cada vegada més entumides per la pràctica, pròpia i aliena, de restaurar i canviar potes de taules (o de tornar l'equilibri a taules que han perdut una o més potes), he descobert que cal anar enriquint la taula que sosté la nostra vida amb algunes importants potes auxiliars. En el meu cas, per exemple, hi he posat **la pota llibres** (per altres és la pota música, viatjar, restaurar mobles,..). En definitiva, comptar amb una afició o passió concreta i aprofundida.

Hi ha altres potes ("**fer les paus amb els pares**", "**pagar el deute amb els fills**" o "**preparar la pròpia mort**",...), que considerarem, si s'escau, en noves oportunitats. En tot cas, però, ara, no vull deixar de considerar un punt essencial en aquesta tasca de construir i revisar l'estat de salut del fonament del nostre bon o mal viure: **mai fer dels fills una pota que sostingui la nostra vida**. Els fills, si s'ha escollit la responsabilitat de tenir-los, cal posar-los i guardar-los, provisionalment, sobre la superfície de la pròpia taula. Ajudant-los, però, progressivament i ben aviat, a construir-se la seva independent i sòlida pròpia taula. Procurem i aconseguim-ho, això si , que l'estona que comparteixin la superfície de la nostra taula puguin aprendre el que és la seguretat, la competència i la responsabilitat, per, arribat el seu torn, poder construir-se i reconstruir-se la seva pròpia taula, dotada de fermes potes.